

PŘÍBĚH NAŠEHO STEVIKA

Posledního září 2005 jsem byla pracovně u nejmenované firmy ve Slané a tam jsem ho poznala. Našeho Stevika.

Bylo mu 5 měsíců, Strašně pršelo, byl přivázaný u malé boudičky na provaze tak krátkém, že si nemohl ani lehnout. Byl úplně promočený. A byl nádherný. Když jsem zacházela do budovy a otočila jsem zpět na zablácený dvůr, tak jsem viděla, jak se na mě taky dívá. A bylo rozhodnuto. Jeho „majitelé“ zvláštní národnosti žili z milosti majitelů firmy v jedné místnosti s malým dítětem a další čtyři děti měli v dětských domovech. Štěně krmili zaměstnanci firmy, ale ani ti tam nebyli stále. Dvůr fungoval jako mezisklad a byl tam pouze jeden pán jako skladník. Chlapi mu dávali svoje svačiny, jinak by pes asi umřel hlady. Říkali, že Stevik stejně nepřežije zimu. Lepší boudu mu nechtějí udělat a koteček taky né. Paní majitelka byla zrovna někde pryč a tak jsem na ni několik hodin čekala. Někdy mi ho nechtěla dát, ale slyšela na sociálku a Policii. Stevika jsem si odnesla do auta a jeli jsme domů. Můj muž, když ho viděl, tak se skoro rozbrečel. Byla to malá hnědá kulička. Vykoupala jsem ho, nakrmila a večer jsme jeli na veterinu. Byl OK, jen byl podvyživený. Krmili ho převážně chlebem. Už budeme mít Stevika skoro 5 let. Přejedeného jsem ho viděla jen dvakrát. Stále krade jídlo. Bydlí doma s našimi krysaříky. 3x ročně jedeme na stříhání. Ale stejně je Stevik nejšťastnější doma. Když nechám otevřenou branku, nikdy nevyběhne ven. Čeká mezi dveřmi a jde jen když jdeme s ním. Nevíme, jestli je to kokr nebo kokr s něčím, ale je nádherný a je náš. Má i svoje písničku. Na melodii pana Černocho „Chtěl bych být přítel tvůj“ máme text …a tak Steviku pamatuj, že kamarád mi scházet čím dál víc…, když jsi byl malá hnědá kulička tak neznala tě tvoje panička…. Kdykoliv tu melodii slyší tak vystaruje jako raketa.

Tak jo je příběh našeho kamaráda Stevika.

